

Motion till riksdagen

1989/90:A236

av Lars Werner m.fl. (vpk)

Åtgärder för en bättre arbetsmiljö

1 Inledning

Vpk tar upp arbetsmiljöfrågorna i flera motioner i den allmänna motionstiden. I denna motion behandlas de mer långsiktiga och grundläggande förändringar som krävs för att förbättra arbetsmiljön och för att få ned antalet arbetsskador. Motionerna om arbetsmiljön hänger i sin tur ihop med vpk:s övriga arbetsmarknadsmotioner i en helhet.

1.1 Sammanfattning

Vpk vill med denna motion anvisa vägar som kan användas för att ta itu med huvudproblemen inom arbetsmiljön. Verktygen är bl. a. en förstärkt lagstiftning som leder fram till och ger de fackliga organisationerna, skyddskommittéerna, skyddsombuden och de anställda makt och möjlighet att förändra arbetsorganisationen, arbetstakten, personalbemanningen, löneformer m.m.

Här föreslår vpk bl.a. utvidgad stoppningsrätt för skyddsombuden, en ökning av skyddsombudens övervakningsområde att gälla även den yttre miljön samt förbud mot det individuella ackordet som löneform.

Dessutom behöver kunskapen på utbildningen inom och forskningen på arbetsmiljöområdet stärkas och utvecklas.

Slutligen föreslår vpk att de ekonomiska sanktionerna gentemot företagsbrott eller företags brister inom arbetsmiljöns område kraftigt bör stärkas.

2 Arbetsskadorna ökar under 1990-talet

Lagstiftningen på arbetsmiljöns område under 1970-talet innebar att de tyngsta och farligaste jobben kunde minskas. Däremot har inte lagstiftningen klarat av att förbättra den del av arbetsmiljöfrågorna som främst regleras genom MBL. Dit hör de s.k. psykosociala frågorna, d.v.s. frågan om arbetets innehåll, arbetstakt, bemanning, ackordsarbete etc. Det är till föga tröst för oss inom vpk att hänvisa till att vi redan på 70-talet när lagstiftningen genomfördes varnade för den utveckling vi sett på 80-talet med utslagning, där främst belastnings- och förslitningssjukdomarna ökat.

Inför 90-talet är därför belastnings- och förslitningsskadorna de stora arbetsmiljöfrågorna, vilket kräver omfattande ingrepp i och förändringar i Arbetsmiljölagen och MBL.

En av de absolut största samhällsfrågorna under 90-talet blir förändringen och förnyelsen av miljön på våra arbetsplatser. Trots en omfattande lagstiftning och ett utbyggt övervakningssystem ökar arbetsskadorna. I bilaga 12 till budgetpropositionen 1989/90:100 tvingas regeringen konstatera detta: "Utvecklingen av de långa sjukfallen, antalet arbetsskador och förtidspensioner tyder vidare på att det finns betydande problem rörande arbetsorganisation och arbetsmiljö på många arbetsplatser."

Den tillsatta Arbetsmiljökommisionens arbete stöds av vpk. Kommissionens huvuduppgifter är att kartlägga de farligaste arbetsmiljöerna samt komma med konstruktiva förslag till förbättringar av arbetsmiljön. Kommissionens arbete gör att arbetsmiljön hamnar i centrum av debatten.

Vpk har parallellt med kommissionen utrett arbetsmiljöns huvudproblem, vilka grupper av anställda som är mest utsatta och hur arbetsmiljön så snabbt som möjligt kan förbättras.

Idag uppgår antalet långvarigt sjukskrivna och förtidspensionerade till omkring 600.000 människor. Det är en fördubbling under de senaste 20 åren. Tendensen är också entydig när det gäller ökningen av antalet olycksfall.

Enbart socialförsäkringens kostnader för utslagningen från arbetsmarknaden överstiger årligen 50 miljarder. De totala samhällskostnaderna är mångdubbelt högre.

Därtill kommer de mänskliga kostnaderna som inte kan beräknas men som är oerhört stora.

Dödligheten bland människor som slagits ut ur arbetslivet är 3-4 gånger högre än i andra motsvarande grupper.

Största delen av de sjukdomar och skador som förorsakar sjukskrivningar kan hänföras till arbetsmiljön.

Hälsan är en klassfråga. LO-grupperna får i större utsträckning arbetsjukdomar än andra, de vårdas längre på sjukhus och de förtidspensioneras mest.

Gårdagens arbetsmiljörisker i form av bristande skyddsanordningar med risk för fysiska skador i jobbet finns delvis kvar men har kompletterats med andra och nya risker.

Stress, belastningsskador och psykosociala faktorer blir allt påtagligare sjukdomsorsaker. En kraftig ökning av antalet anmälda arbetsskador av psykosocial typ har uppstått under 1980-talet.

Stressframkallade sjukdomar, exempelvis i form av hjärtkärlsjukdomar är långt vanligare inom arbetarklassen än bland tjänstemän och företagare. Dessa klassbundna skillnader i hälsotillstånd har ökat under 1970- och 1980-talen.

Nya typer av miljörisker drabbar stora grupper. Dålig inomhusventilation i många moderna kontors- och industribyggnader medför att bakterier, mögel och allergiframkallande ämnen sprids i lokalerna. Detta är sannolikt en viktig orsak till ökningen av astmatiska och allergiska sjukdomar. Överhuvudtaget är Sverige ett u-land när det gäller väl fungerande ventilationsanläggningar. Det finns stora brister när det gäller den regelbundna kontrollen

och servicen av dessa, och detta gäller både på arbetsplatser, i hemmen och övriga lokaler.

Det växande antalet nya kemikalier och den ökande tiden framför bildskärmar är andra och nya arbetsmiljöproblem.

Oregelbundna arbetstider och skiftarbete sliter hårdare på människor än arbete under dagtid. Av hälsoskäl skulle därför en daglig arbetstidsförkortning vara det bästa verktyget mot utslitning av arbetskraften.

Målet under 90-talet bör vara att 6-timmarsdagen uppnås.

Man kan se att antalet anmälda skadefall ökar inom traditionella kvinnoyrken som sjukvård, barn- och äldreomsorg. Speciellt högt och ökande är antalet anmälningar som kommer från anställda inom hemtjänsten. Det handlar om både belastningsskador och psykosociala problem.

Kvinnor drabbas i högre grad av belastnings- och förslitningsskador än män. Hos kvinnor är 74 % sådana skador. Det beror på att deras arbeten oftare är monotona och enformiga samt att de idag gör mer av hemarbetet. Genom att kvinnor gör mer av hemarbetet blir den totala mängden arbete större och därmed minskar möjligheten till vila och återhämtning. I arbete med människor t. ex. inom vård, omsorg och utbildning är riskerna för utbrändhet stora. Utöver vanliga arbetsmiljöproblem kommer ansvar för människors välbefinnande. Därför måste särskild uppmärksamhet riktas mot kvinnodominerade arbeten samt att hem- och hushållsarbete delas lika mellan män och kvinnor. Kampen för kvinnors jämställdhet i hela samhällslivet är för vpk en viktig del av arbetsmiljöarbetet.

Extremt hög är arbetsskaderisken för kvinnliga montörer inom elektronikindustrin, som i stor utsträckning idag drabbas av nackskador. Andra branscher som har en hög andel förslitningsskador är bland kvinnliga verkstadsmekaniker som svarvare och borrarare, svetsare, slakt- och charkuteriarbetare, målare och gjuteriarbetare i nämnd ordning.

När det gäller förslitningsskador och belastningssjukdomar som härrör från arbetet är det bland männen högst risker i följande yrken: slakt- och charkuteriarbetare, flyttkarlar, garvare, tapetserare, murare, skogsarbetare, gjutare, betongarbetare och verkstadsmekaniker i nämnd ordning.

Ser man till rena olyckshändelser av typen akuta arbetsolycksfall är antalet störst bland slakt- och charkuteriarbetare, gjuteri- samt gruvarbetare i nämnd ordning (ovanstående siffror hämtade ur Arbeterskyddsstyrelsens informationssystem om arbetsskador, ISA).

Förtidspension har ofta en koppling till arbetsmiljöfrågorna. Yrken med en hög andel förtidspensionärer kan därför ge en indikation på brister i arbetsmiljön.

Vilka branscher har då en högre andel förtidspensionerade än genomsnittet?

Högst andel förtidspensionärer i förhållande till yrkesverksamma finns inom följande områden: Lokalvård, textil, sömnad, järnbruk, metall- och smidesindustri, gjuteri- och verkstadsindustri, byggnadsarbete samt övrig industri.

Kopplingen långtidssjukskrivning – brister i arbetsmiljön är tydlig. De långa sjukskrivningarna har ökat kraftigt för kvinnorna och har ett högre tal än för män.

När det slutligen gäller dödsolyckor som följd av arbetsplatsolycksfall (exkl resa till/från arbetet) har den årliga siffran varit relativt konstant runt 100 personer.

De aktuella dödstaten i arbetsskadestatistiken visar högst dödstat för följande yrken: egenföretagare (främst jord/skogsbrukare), industriarbetare och chaufförer.

Sammanfattningsvis är bilden entydig:

- antalet arbetsskador ökar
- kvinnornas andel bland de arbetsskadade växer
- förslitningsskadorna i nacke, axlar, rygg och armar är fortfarande en betydande del av arbetsskadorna
- kvinnor utsätts för de största riskerna inom yrkena städare, montörer inom elektronikindustri, verkstadsmekaniker samt inom vård och omsorg (främst hemsjukvården)
- för män är riskerna störst bland slakt- och charkuteriarbetare, flyttkarlar, jordbrukare och gjuteriarbetare samt byggnads- och industriarbetare
- de psykosociala problemen på arbetsplatserna ökar

3.1 Förklaringar bakom utvecklingen

Under 1980-talet var företagsvinsterna höga som ett resultat av många samverkande faktorer, bl. a. devalveringen 1982 och den därpå följande högkonjunkturen, en hög grad av yrkeskunnande och arbetsdisciplin hos arbetskraften. Men det är också ett resultat av effektiviseringar och rationaliseringar, av ett höjt arbetstempo och ibland också av en ytterligare arbetsdelning och monotonisering av vissa uppgifter. De höga vinsterna har alltså haft sitt pris i form av försliten arbetskraft.

Den ökande specialiseringen inom produktionen och det därpå försägarade personliga inflytandet över den egna arbetssituationen har ökat alienationen på många arbetsplatser.

Inom sjukvård, barn- och äldreomsorg har ett lågt löneläge och en ökande arbetstyngd medfört en ökande personalomsättning under andra hälften av 80-talet. Detta har medfört en tyngre arbetsbörda på den kvarvarande personalen, vilket i sin tur påskyndat förslitningen av arbetskraften.

Antalet arbetstillfällen har under 70- och 80-talen kraftigt ökat bl.a. genom utbyggnaden av den offentliga sektorn. Detta har medfört att nya grupper utan större yrkes- eller facklig erfarenhet som t.ex. många kvinnor och invandrare har tillkommit på arbetsmarknaden. Kunskapen om existerande arbetsrätt och bestämmelser på skyddsområdet har ibland varit bristande, vilket kan vara en annan delförklaring till ökningen av antalet arbetsskador. Förändringar inom den allmänna opinionen i synen på fackligt medlemskap och fackligt arbete kan också ha funnits i bakgrunden.

Men självfallet utgör lönsamhetstänkandet i kombination med en bristande arbetsmiljö huvudorsakerna till det stora antalet arbetsskador.

Man har i många sammanhang underskattat arbetstempots betydelse. I själva verket är makten över arbetstakten en helt avgörande fråga. Det är när ensidiga rörelser och belastningar upprepas i ett högt tempo under lång tid och utan möjlighet till pauser som svåra förslitningsskador utvecklas.

I praktiken har det visat sig att arbetsköparsidan – trots ansvaret för arbetsmiljön – haft en hårdnackat negativ inställning till förslag som syftat till ett dämpat arbetstempo. Ofta har man varit villig att förändra arbetsorganisationen med minskad tvångsstyrning och ökad betoning på självständiga arbetslag just i syfte att kunna upprätthålla en hög arbetstakt, som en metod att höja produktivitet och lönsamhet.

3.2 Ny arbetsorganisation – en fråga om makt

Lösningen på arbetsmiljöproblemen sägs vara en förändrad arbetsorganisation. Vid en närmare granskning handlar det inte om att decentralisera ägarnas ansvar till de arbetande utan att föra ned *makt* till arbetsplatsen på de arbetandes egna villkor. Därför är huvudfrågan i en ny arbetsorganisation makten över innehållet i organisationen.

De frågor arbetsorganisationen bl. a. handlar om är:

- vilka investeringar och förändringar skall göras och när
- vilket arbetets innehåll skall gälla
- arbetstakt, bemanning, längden och omfattningen av pauser och raster, vilken/vilka skall styra jobbet etc.
- möjligheten till utbildning och kunskap samt vidareutveckling

Vpk:s förslag till ändringar i lagstiftningen syftar till att skapa möjligheter för de arbetande att genom demokratiska rättigheter i arbetslivet hävda sina intressen i en ny arbetsorganisation.

4 En skärpning av arbetsmiljölagstiftningen

Internationellt sett har Sverige en förhållandevis omfattande arbetsmiljölagstiftning och utvecklat skyddsarbete på arbetsplatserna. De resultat som uppnåtts hotas emellertid delvis av försöken att närma Sverige och svensk lagstiftning till EG.

Samtidigt finns det också brister både i lagstiftning och det hittillsvarande arbetsmiljöarbetet. Vpk anser att lagstiftningen måste skärpas på en rad avsnitt.

4.1 De anställdas, fackföreningarnas, skyddskommittéernas och skyddsombudens rättigheter måste vidgas

4.1.1 Fackens rätt att förändra arbetsorganisationen, arbetstakt m.m.

Fackföreningen på en arbetsplats skall i arbetsrätten ha en förstärkt rättighet att kunna påverka arbetsorganisationen, arbetstakten, personalstyrkans storlek, ventilation, bullernivå, temperatur samt arbetstidens förläggning när det föreligger risk för kort- eller långsiktig fysisk eller psykisk ohälsa bland de anställda. Stoppningsrätten bör som tidigare nämnts utvidgas för skyddsombuden även på dessa områden.

4.1.2 Skyddsombudens utvidgade stoppningsrätt

Skyddsombud har idag rätt att i vissa fall stoppa ett arbete. Det gäller när akut fara för liv eller hälsa föreligger eller vid ensamarbete. Stoppningsrätten bör utvidgas på två sätt.

1. Dels skall även *långsiktiga* risker för ohälsa och arbetsskador beroende på arbetets uppläggning och organisation kunna utgöra grund för att stoppa ett arbete. Här bör även inräknas psykosociala risker, stressmoment och en dålig arbetsorganisation. Hit hör även ensidiga och förslitande arbetsuppgifter, personalstyrkans storlek, ersättningsbehov, arbetstempo, arbetstidens förläggning m.m.

2. Dels bör stoppningsrätten för skyddsombud vidgas att även gälla när det föreligger risk för hot mot den yttre miljön. Det finns klara samband mellan arbetsmiljön och den yttre miljön. Stora utsläpp från ett företag brukar innebära att problemen också finns inne på en arbetsplats. Förbättringar på en arbetsplats får inte innebära att problemen flyttas vidare. De anställda lever också i omgivning av andra arbetsplatser. En helhetssyn på miljön är nödvändig liksom en helhetssyn på människors livsförhållanden.

Skyddsombud och företagshälsovård måste ha fullständig insyn i vilka kemiska ämnen som ingår i olika produkter och används i företaget som de anställda kommer i beröring med.

I samband med den stärkning som vpk föreslår av skyddsombudens stoppningsrätt bör yrkesinspektionens möjligheter att häva ett av skyddsombud stoppat arbete försvinna.

4.1.3 Rätt till lokal miljöstrejk

Rätten för de anställda att vidta lokal miljöstrejk vid risk för skador och hot mot arbetsmiljön eller den yttre miljön bör införas i arbetsrätten som ytterligare ett verktyg i arbetsmiljöarbetet och som en utvidgning av de arbetandes demokratiska fri- och rättigheter.

4.1.4 Förbud mot individuellt ackord som löneform

Som en viktig del i det förebyggande arbetet mot framtida arbetsskador föreslår vpk att det individuella ackordet som löneform avskaffas, då det visat sig ha en negativ effekt på de anställdas hälsa, speciellt vid farliga arbeten.

4.1.5 Ekonomiska sanktioner

Företag som har en hög grad av arbetsmiljöproblem och som nonchalerar skyddsombudens och de anställdas krav på förändringar bör drabbas ekonomiskt av underlåtenheten att förbättra arbetsmiljön bl. a. genom en differentierad arbetsgivaravgift, högre företagsboter vid arbetsmiljöbrott m.m.

4.1.6 Miljöutbildning på arbetstid

För att få ett ökat miljömedvetande och ett bättre förebyggande arbete både vad gäller den inre och yttre miljön kring en arbetsplats behövs ökade kunskaper. Alla anställda bör få möjlighet att på arbetstid skaffa sig ökade kun-

skaper om arbetsmiljöfrågorna och övriga miljöfrågor. Det kommer att på sikt ge resultat i arbetet för en bättre miljö.

Fackföreningsstyrelsen föreslås få genomföra denna utbildning i anslutning till den reguljära verksamheten.

4.1.7 Pengar bör avsättas i budget till arbetsmiljöförbättringar

Företagen måste i budget avsätta ekonomiska resurser för arbetsmiljöförbättringar för att leva upp till arbetsgivaransvaret enligt lagen. På detta sätt understryks och stärks arbetsgivaransvaret.

Företagen bör dessutom i sina årsbokslut redovisa kostnaden för de arbetsskador som skett under året.

4.1.8 Arbetslagets deltagande i skydds ronderna

När skydds ronderna idag genomförs är det skyddsombudet och ibland någon enstaka ur personalen som deltar. En genomgång av den aktuella arbetsmiljön bör istället genomföras av så många ur arbetslaget som är möjligt ur produktions synpunkt. Det skulle troligen medföra en mer fullständig kartläggning av arbetsmiljöproblemen förutom att inflytande- och demokratiaspekterna på skydds ronderna fördjupas.

På detta sätt kan skydds ronderna öka i betydelse och protokollet få större tyngd genom att fler står bakom det.

4.2 Fackförbundens ställning i Arbetarskyddsstyrelsen och Yrkesinspektionen stärks

Tyvärn upplever många att Arbetarskyddsstyrelsen och Yrkesinspektionen inte alltid verkar i enlighet med de arbetandes intressen när det gäller arbetarskyddet. Därför behöver förändringar göras i verkens organisation och arbetssätt. Vpk föreslår följande:

4.2.1 Kvalificerad majoritet för fackförbunden

En förbättring borde kunna ske om styrelsen för Arbetarskyddsstyrelsen och yrkesinspektionsnämnderna gavs en kvalificerad majoritet för fackförbunden och att förbunden dessutom gavs rätten att utse ordförande i styrelserna.

4.2.2 Effektivare och snabbare handläggning

Arbetarskyddsstyrelsen har fått kritik för att arbetet med utformningen av tvingande föreskrifter tagit alltför lång tid. Arbetet behöver ses över och effektiviseras. En huvudregel behöver införas när det gäller utformningen av föreskrifter från det att beslut fattats. Vpk föreslår 90 dagar. I komplicerade fall bör dock förlängning av tiden vara möjlig.

Motsvarande kritik om ineffektivitet har riktats mot Yrkesinspektionen avseende ett lågt antal inspektionsbesök och inspektionsmeddelande. Här bör arbetsformerna också ses över och effektiviseras. Dagens långbänkar hos tillsynsmyndigheterna drabbar de anställda ute på arbetsplatserna.

Gränsvarderna när det gäller en rad kemiska substanser inom arbetslivet måste skärpas.

4.3 Företagen måste åläggas ett större ansvar

Mot. 1989/90
A236

Kostnaderna för en dålig arbetsmiljö och dess konsekvenser måste läggas över på företagen. Företag med stora arbetsmiljöbrister, många arbetsskador och olycksfall, hög kort- och långtidssjukfrånvaro, hög personalomsättning och/eller många anställda som förtidspensionerats bör betala en högre differentierad arbetsgivaravgift än genomsnittet.

Arbetsgivaravgiften kan delas i tre delar: en fast som är lika för alla företag, en differentierad där klassindelningen bygger på antalet registrerade arbetsskador, sjukskrivningar och personalomsättning och en tredje differentierad del som bygger på en rad objektiva faktorer såsom det lokala förebyggande arbetet som arbetsköparen satsar på, investeringar för en bättre arbetsmiljö osv.

Skillnaderna i avgifter mellan de företag som satsar seriöst på att få bort arbetsmiljöriskerna och för ett bra psykosocialt arbetsklimat och de företag som struntar i arbetsmiljön eller gör minsta möjliga bör vara omfattande.

Utgångspunkten för de differentierade avgifterna bör vara grundad på en procentuell andel av företagets omsättning och på nivån på arbetsmiljön kring ett genomsnittligt läge i respektive bransch.

Sanktionerna vid överträdelse av skyddsbestämmelserna måste göras mer kännbara än idag. Vid upprepade brott bör straffen kraftigt höjas.

5 Det förebyggande arbetet måste stärkas

5.1 Förbättrad utbildning för personer som arbetar med utformning av arbetsmiljöer, ekonomi- och personalfrågor

Det förebyggande arbetet är den kanske viktigaste pusselbiten inför 1990-talet på arbetsmiljöområdet. I det förebyggande arbetet ingår många bitar, som t.ex. att det redan i utbildningen till olika yrken som arbetar med att rita och utforma arbetslokaler skall ingå stora block med kunskap om arbetsmiljöfrågor av både fysisk och psykisk art, ergonomi etc. Det gäller bl.a. ingenjörer, arkitekter, ekonomi- och personalutbildningar.

5.2 Förbättrad forskning på arbetsmiljöområdet

Forskningen på arbetsmiljöområdet måste förstärkas ytterligare. Särskilt gäller detta arbetet på att vinna ytterligare kunskap om de långsiktiga sambanden mellan förhållanden i arbetslivet och ohälsa.

Forskningen behöver särskilt ökas när det gäller att konkretisera och beskriva arbetsplatsers organisation och utformning som skall vara så bra ur arbetsmiljösynpunkt att arbetskraften skall kunna arbeta där fram till pensionsåldern. Behovet av ökad forskning är också stor inom traditionella kvinnoområden som vård och omsorg, speciellt avseende äldre kvinnor. Vpk avser att återkomma med motion om ökade resurser för forskning på dessa områden inom Arbetsmiljöinstitutets ram i samband med den forskningspolitiska propositionen i februari 1990.

5.2.1 Bygg ut yrkesmedicinen – stärk företagshälsovården

Mot. 1989/90

A236

Kunskaper om dessa samband måste föras ut i arbetslivet bland annat med hjälp av en utbyggnad av yrkesmedicinska kliniker. Vidare bör företagshälsovården som är knuten till arbetsplatserna byggas ut och utvecklas till en självständig och oberoende del på arbetsplatsen.

5.2.2 Utveckla ISA-systemet

En central kunskapsuppyggnad avseende arbetsskador och dåliga arbetsmiljöer måste ske i syfte att stärka arbetsmiljöarbetet. ISA-systemet inom Arbetarskyddsstyrelsens ram finns redan men behöver utvecklas ytterligare. All statistik som gäller dödlighet, sjuklighet, arbetsskador, tillbud, olycksfall och sjukskrivningar behöver exempelvis kompletteras med uppgifter om yrke och kön, och dessa uppgifter borde kunna samordnas inom ISA:s ram. Det måste göras möjligt att enkelt följa vilka arbetsplatser och yrken som har en förhöjd sjukfrånvaro eller skadefrekvens. Man bör vidare överväga om inte även förtidspensionsstatistiken borde föras in i ISA. För att utveckla ISA-systemet, utveckla dataprogrammen och förbättra möjligheterna till analys av arbetsskadestatistik föreslår vpk att Arbetarskyddsstyrelsen tillförs fyra nya tjänster.

5.2.3 Öka den kvalificerade skyddsombudsutbildningen inom Arbetsmiljöinstitutets regi

Arbetsmiljöinstitutet samordnar idag den statliga forskningen på arbetsmiljöområdet. Bland mycket annat anordnar institutet kvalificerad skyddsombudsutbildning om 5 veckor för skyddsombud och arbetsmiljöansvariga på förbunds nivå. Omfattningen är dock relativt blygsam, 32 platser vartannat år. Fler bör ges möjlighet att få denna kvalificerade utbildning, vilken åtminstone bör utökas till att ske varje år. Vpk förespråkar också på sikt en utökning både av målgruppen till att även gälla skyddsombud på regional och lokal nivå samt när det gäller utbildningstidens längd.

Dessutom finns det idag behov av och förutsättningar att i Arbetsmiljöinstitutets regi anordna särskilda kurser i ergonomi. För dessa två ändamål föreslår vpk ett tilläggsanslag om totalt 1 miljon kronor till Arbetsmiljöinstitutet.

Hemställan

Med hänvisning till det ovan anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts vad gäller en förändrad lagstiftning på arbetsmiljöns och arbetsrättens område.

2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att en kvalificerad majoritet i styrelserna för arbetarskyddsstyrelsen och yrkesinspektionsnämnderna samt ordföranden skall utses av fackförbunden i enlighet med vad som i motionen anförts.

[att riksdagen hos regeringen begär förslag om en differentierad arbetsgivaravgift i enlighet med vad som i motionen anförts.]

3. att riksdagen begär att regeringen skall verka för en utbyggnad av de yrkesmedicinska klinikerna och företagshälsovården i enlighet med vad som i motionen anförs.

Mot. 1989/90
A236

4. att riksdagen anslår en miljon kronor för inrättandet av fyra nya tjänster på arbetarskyddsstyrelsen för utvecklandet av informationssystemet för arbetsskador (ISA).

5. att riksdagen anslår en miljon kronor till Arbetsmiljöinstitutet dels till en utökning av den kvalificerade utbildningen för fackliga förtroendemän, dels till tillskapandet av en ergonomutbildning i enlighet med vad som i motionen anförs.

Stockholm den 15 januari 1990

Lars Werner (vpk)

Bertil Måbrink (vpk)

Bo Hammar (vpk)

Ylva Johansson (vpk)

Karl-Erik Persson (vpk)

Margó Ingvardsson (vpk)

Berith Eriksson (vpk)

Lars-Ove Hagberg (vpk)

Jan-Olov Ragnarsson (vpk)